

HỒI 35

ĐƯỜNG QUÂN SƯ LÝ LUẬN PHỤC QUẦN HÀO

Ba tay cao thủ võ lâm:

Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng nghe Quan Tam Thắng thuật chuyện đều biến sắc. Phí Công Lượng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

– Quan huynh chưa nhìn rõ mặt mũi người đó?

Quan Tam Thắng đáp:

– Lúc đó chúng tôi bị cái bàn thờ trước mặt pho lượng che khuất đi, không còn cách nào thò đầu ra được.

Dạ Ứng Tử Vương Càn nói tiếp:

– Giả tỷ chúng tôi không bị cái bàn thờ trước mặt che lấp thì mình trông rõ hơn được một chút, song hình tích không khỏi bị bại lộ.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bàn tăng dù ít bôn tẩu giang hồ, song đã được nghe tên Cỗ Long Vương.

Người này có tiếng đã lâu, mà ít ai thấy mặt.

Đường Toàn nói:

– Có thể nói quyết rằng chưa ai thấy mặt. Vì vậy mà tiểu đệ tưởng đến một sự kiện rất trọng đại.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Xin Đường huynh nói cho nghe.

Đường Toàn nói:

– Vân trang chúa tức Vân Cửu Long bề ngoài tựa hồ quý sầu mà ngầm ngầm lãnh đạo các phái võ Giang Nam, hình như lâu nay bất tin. Người đó trước kia giao tình rất hậu với Bang chúa chúng tôi. Tiểu đệ cũng đã được thấy mặt hai lần.

Dạ Ứng Tử Vương Càn nói:

– Đường huynh nêu ra vụ này khiến tôi nghĩ tới một việc.

Quần hào chăm chú nhìn Vương Càn, tựa hồ rất quan tâm đến lời gã vừa nói.

Wương Càn hăng giọng nói tiếp:

– Đã có một thời kỳ mỗi năm Vân Cửu Long mời mấy vị tri kỷ đi chơi hồ Động Đình, trong khoảng mười năm liền không hề gián đoạn.

Phí Công Lượng đột nhiên hỏi xen vào:

– Vương huynh có chắc là Vân Cửu Long đi du hồ thật không?

Dạ Ứng Tử Vương Càn cười ha hả đáp:

– Dĩ nhiên là không. Hàng năm y mời toàn những tay võ công trác tuyệt. Và lại cuộc chơi đều kéo dài ba ngày. Chẳng lẽ mỗi năm là một lần hứng chí, hơn nữa thời gian đi hồ đâu có nhất định được?

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Thời gian nào?

Vương Càn đáp:

– Dường như sau tiết Trung Thu tháng tám và trước ngày rằm tháng chín.

Gã nâng chén rượu nhấp cạn, đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói:

– Nếu tiêu đệ nhớ không lầm thì Âu Dương Bang Chúa là một trong các vị thượng khách của Vân Cửu Long.

Âu Dương Thống nói:

– Đúng rồi, mấy năm trước đây thường thường tại hạ được y mời. Nhưng mấy năm sau này, vì bận nhiều việc quá nên tại hạ từ chối hai lần. Rồi từ đó không tiếp được thiệp mời nữa.

Phí Công Lượng nói:

– Xin Âu Dương Bang Chúa thứ cho tiêu đệ nhiều lời được hỏi một câu:

Vân Cửu Long trang chúa mời Bang chúa đi hồ có mục đích gì?

Âu Dương Thống đáp:

– Bề ngoài thì y bảo đi xem hoa bạch vi trong cảnh thu tàn, song tại hạ xem ra thì dường như y muốn tìm kiếm một vật gì. Những người cùng đi hồ đều thấy rõ điểm này, song Vân Cửu Long tuyệt không đề cập tới.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng thường nghe người nói đến Vân Cửu Long là lãnh tụ các phái võ miệt Giang Nam mà mình vô duyên chưa gặp được lần nào.

Đương Toàn nói:

– Vân trang chúa là người rất hòa nhã.

Thiết Mộc đại sư nói tiếp:

– Nhưng bản tăng lại nghe người ta đồn đại rất nhiều, bảo là y giả nhân nghĩa mà thực ra rất gian trá. Y giả vờ quy ẩn, ở trong bóng tối ban bố hiệu lệnh, chỉ huy bọn lục lâm miệt Giang Nam, ngồi một chỗ để chia tài vật.

Đương Toàn cười nói:

– Lời đồn đến tai đại sư không phải là không đúng. Đại hiệp hay đại đạo chỉ cách nhau sợi tóc. Vân Cửu Long đã làm việc thương luân bại lý không biết bao nhiêu, song những hành vi nghĩa hiệp cũng không phải ít. Người đó ở giữa khoảng vừa chính vừa tà. Bảo là quân cường bạo cũng đúng mà cho là người đại hiệp cũng không sai.

Thiết Mộc chấp tay tuyên Phật hiệu nói:

– Bản tăng nghe người ta bình luận, nhưng tự mình vẫn không tin.

Đường Toàn nói:

– Giả tử gặp người này, bạn tốt khuyên răn y đừng càn rỡ, thì y rất dễ trở nên một tay đại hiệp trong võ lâm hiện nay.

Âu Dương Thống vô cũng cảm khái nói:

– Về nhân cách Vân Cửu Long, tại hạ không dám phê bình. Song về đường võ công thì y thật là người siêu quần xuất chúng. Tại hạ còn kém xa.

Phí Công Lượng nói:

– Đáng tiếc cho một nhân vật anh hùng, tiểu đệ vô duyên không được gặp.

Sau này mong được Âu Dương Bang Chúa tiến dẫn một phen.

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ xin hết sức.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt nói:

– Nhưng gần đây Vân Cửu Long đột nhiên mất mặt trên chốn giang hồ và không ai được tin tức gì về y nữa.

Phí Công Lượng nói:

– Phải chăng Đường huynh nghi ngờ Cồn Long Vương tức là Vân Cửu Long hóa thân.

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ dám nói quyết Cồn Long Vương không phải là Vân Cửu Long.

Phí Công Lượng nói:

– Trên đời rất nhiều việc bất ngờ, sao Đường huynh dám quyết đoán như vậy?

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ vui miệng xin nói mấy câu rò dại, chẳng những Vân Cửu Long không phải là Cồn Long Vương, mà còn bị Cồn Long Vương gia hại nữa là khác.

Phí Công Lượng nói:

– Sao Đường huynh biết?

Đường Toàn nói:

– Sông Trường Giang chia giới hạn phân minh, mặt dưới xuống tới Vân Nam gồm nửa sơn hà, một giải Trung Nguyên, hai bên bờ sông, bất luận việc gì cũng giấu không được Cùng Gia Bang chúng tôi. Có điều Âu Dương Bang Chúa bên tề bang làm việc rất thận trọng, không chịu khinh xuất vọng động. Khi chưa biết rõ ngọn ngành thì bất luận ai làm việc gì trên bờ cõi tề bang, chúng tôi cũng không can thiệp một cách hấp tấp.

Phí Công Lượng hỏi:

– Giả tỷ y hiệp tróc phụ nữ, cướp của giết người, quý bang cũng không can thiệp ư?

Đường Toàn cười nói:

– Nếu xảy ra những việc đó, tề bang phái người ngầm ngầm ngăn cản, không để họ mặc sức hoành hành. Chờ bao giờ xét rõ lai lịch thuộc về môn phái nào, tề bang sẽ thông tri cho bang phái ấy, phái người đến bắt về dùng kỷ luật bản môn trị tội. Trường hợp mà bản môn không chịu nghiêm trị, hoặc là kẻ đại đạo độc thân trên đám giang hồ, thì tề bang mới tự xử lý.

Thiết Mộc đại sư gật đầu nói:

– Bần tăng đi qua đâu, dân gian cũng coi quý bang như đức Phật sống chờ chờ cho đời. Mấy tỉnh Trung Nguyên đều đội đức sâu xa của quý bang.

Đường Toàn lại nói tiếp:

– Nhưng hành vi của Vân Cửu Long lại khác hẳn tề bang.

Phí Công Lượng khẽ thở dài, muốn nói nhưng lại thôi.

Đường Toàn đảo mắt nhìn quanh, tựa hồ để xem bọn Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng có cảm ứng gì không, rồi nói tiếp:

– Các phái võ miệt Giang Nam tuy không hết thảy đều bị Vân Cửu Long chi phối, song y thế lực rất mạnh tương tự như Cỗ Long Vương. Ai chưa được Vân Cửu Long thỏa thuận, tất y không chịu để cho hoành hành ở Giang Nam.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Nhưng hiện trạng ngày nay thì Cỗ Long Vương hoành hành ngang ngược đối với các phái võ Giang Nam, còn Vân Cửu Long lại bất tin.

Đường Toàn nói:

– Đó chính là chỗ khiến cho người ta phải đánh dấu hỏi. Nhưng Cỗ Long Vương không phải là Vân Cửu Long hóa thân, tại hạ dám quyết như vậy, vì thế mà e rằng Vân Cửu Long đã bị nạn rồi.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Vân Cửu Long lừng lẫy tiếng tăm, bất luận gây ra việc gì cũng náo động đến giang hồ, hay ít ra Hắc đạo Bạch đạo ở Giang Nam truyền tin đi.

Đường Toàn nói:

– Giả tử mà Vân Cửu Long gặp nạn ở nơi hoang vắng, thân nhân lại bít đi để lừa đời mấy năm, phỏng có gì là khó?

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi nói:

– Cũng có thể là bị Côn Long Vương ngấm ngầm đánh thuốc mê để thu dụng.

Mọi người ngồi ăn uống xem chừng có vẻ khâm phục Đường Toàn lắm, ai cũng chăm chú nghe, không nói câu gì. Đường Toàn ung dung phe phẩy quạt lông nói tiếp:

– Tiểu đệ tuy thừa thấy mặt Côn Long Vương, song căn cứ vào những tài liệu lượm được thì biết đích là một tay văn võ kiêm toàn. Bất luận về võ công hay về mưu trí, Vân Cửu Long không thể bì kịp, thì đâu phải là tay địch thủ với y.

Phí Công Lượng xen vào:

– Âu Dương Bang Chúa cùng Vân Cửu Long đã là chỗ thâm tình sao không viết thơ phái người đến bên gia trang hỏi xem?

Âu Dương Thống cười nói:

– Phí huynh dạy rất phải, tại hạ xin tuân mệnh.

Rồi quay ra bảo Bách Công Bảo:

– Ngươi lấy giấy bút ra đây.

Bách Công Bảo đem giấy bút ra, Âu Dương Thống viết thơ xong dặn Thần Hành Bách Công Bảo:

– Ngươi cầm thơ này lập tức khởi trình đến Vân gia trang, diện trình Vân trang chúa Cửu Long.

Bách Công Bảo đón lấy thơ đi hai bước quay lại hỏi:

– Trường hợp mà Vân trang chúa không có nhà thì làm thế nào?

Âu Dương Thống trầm ngâm rồi đáp:

– Thì ngươi xin yết kiến Vân phu nhân, xin người mở xem ngay rồi hoặc viết thư hoặc nhắn tin cho ta.

Bách Công Bảo trở gót chạy liền. Phí Công Lượng chấp tay hỏi:

– Tôi đã nghe tiếng Thần Hành Bách Công Bảo bên quý bang từ lâu.

Chuyến này vừa đi vừa về mất chừng bao lâu?

Âu Dương Thống cười nói:

– Chỉ có hư danh vậy thôi. Một ngày y đi bắt quá chừng được sáu bảy trăm dặm.

Đường Toàn tiếp:

– Cứ theo lộ trình mà đoán, như gặp chính Vân Cửu Long ngay, thì khoảng canh hai đêm nay sẽ về đến nơi. Nếu không gặp thì chưa biết chừng.

Dạ Ứng Tử Vương Càn đột nhiên nói xen vào:

– Chắc chắn là không gặp Vân Cửu Long rồi!

Đường Toàn cười nói:

– Lấy chỗ giao tình giữa Vân Cửu Long cùng Bang chúa tề bang mà nói, trừ phi y không ở nhà, chứ đâu có lý không cho gặp. Cái khó là có tìm được Vân Cửu Long hay không. Dù sao việc này cũng không quan trọng. Chỉ cần bắt được nữ lang áo trắng trong chiếc thuyền lớn kia là việc tra ra nhân vật đứng sau bức màn không khó khăn gì nữa.

Đường Toàn từ từ đảo mắt ngó quần hào, ai nấy ngồi yên không nói gì.

Nguyên bọn này sau khi cùng nữ lang áo trắng động thủ đã biết rõ lực lượng cường địch ghê gớm, chẳng ai tin tưởng vào võ công để bắt sống được nữ lang, nên họ đành ngồi nín thinh.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt nói tiếp:

– Nếu chúng ta trông cậy vào võ công để tranh thắng với nữ lang áo trắng thì dù mình có thắng thì, tất cũng bị tổn thương. Vì thế mà tiểu đệ chủ trương dùng mưu để thủ thắng.

Phí Công Lượng nói:

– Đường huynh bàn rất chí lý, nhưng biết dùng kế gì bây giờ?

Đường Toàn cười đáp:

– Ta dùng độc trị độc. Bọn họ chuyên dùng chất độc để chi phối thuộc hạ, thì chúng ta cũng lấy chất độc để đối phó với họ. Tiểu đệ đã phái mười hai tên bơi lặn giỏi bắt ghim thuyền lớn lại để khi cần đến là đục thủng đáy cho đắm thuyền rồi bắt sống bọn họ. Nhưng sau tôi nghĩ rằng bọn họ đã dám đậu thuyền dưới sông thì chắc họ bơi lội dưới nước cũng thuần thục, nên tiểu đệ thay đổi phương pháp là dùng thuốc mê. Nếu việc này có hiệu quả thì bắt họ dễ lắm, tránh khỏi một trận huyết chiến.

Đường Toàn lại nhìn Thiết Mộc, Phàm Mộc nói tiếp:

– Chắc hai vị lão thiên sư cũng cười tiểu đệ dùng thủ đoạn này. Nhưng hiện nay mình lâm vào tình thế đặc biệt, chẳng những cường địch võ công xuất chúng mà trong đám thuộc hạ đa số là bị họ dùng chất độc chi phối, cả những người không có tội tình gì với họ.

Một khi tinh thần của những người này đã bị kìm chế không biết gì nữa, họ sẽ hung dữ vô cùng! Tiểu đệ vừa đứng trên bờ lược trận đã nhận thấy Thanh Thành Song Kiếm cố nhiên là người trong phái lớn, gã thiếu niên sắc mặt vàng khè, không chừng cũng là tay cao thủ danh gia. Tay gã đẹp như ngọc, mà sắc mặt lại vàng bủng, có lẽ là gã đã nhồi thuốc hóa trang.

Đường Toàn nói đến chỗ hứng chí, bất giác mỉm cười phẩy quạt luôn mấy cái rồi nói tiếp:

– Khi gã gột rửa vết bôi trên mặt, biết đâu chư vị lại không nhận ra là người quen biết.

Thiết Mộc đại sư khen rằng:

– Võ lâm đồn đại rất nhiều về tiếng tăm hai vị văn thừa, võ tướng Cùng Gia Bang, bữa nay được nghe lời cao kiến, mới biết mắt thấy còn hơn tai nghe.

Đường Toàn thốt nhiên nghiêm sắc mặt nói:

– Hai vị lão thiên sư cùng Phí đại hiệp? Tiểu đệ còn mấy câu khó nghe, nói ra mong chư vị miễn trách.

Thiết Mộc nói:

– Bần tăng xin rửa tai để nghe lời cao luận.

Phí Công Lượng cũng nói:

– Đường huynh có điều gì xin cứ nói toạc ra.

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ xem nét mặt mấy vị đây dường như đã trúng phải kịch độc, có điều bị nhẹ thôi, nên thời gian bộc phát có thể chậm lại, không chừng hơn mười bữa, nửa tháng hay vào ba tháng cũng nên. Nếu không điều trị thì sau này phiền lắm đó!

Phí Công Lượng hỏi:

– Thật khó nói quá? Tiểu đệ tuy có biết sơ qua cách dùng thuốc độc và giải độc. Nhưng phương pháp dùng độc rất phức tạp. Người tinh về môn này, thường hòa nhiều loại chất độc với nhau, nên dù là tay danh y chữa độc cũng không thể ngó qua mà đoán rõ bệnh tình.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đường tiên sinh coi giùm anh em bần tăng có bị trúng độc không?

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Đúng rồi! Hai vị lão tiên thiên còn bị nặng hơn Phí đại hiệp nhiều.

Thiết Mộc nói:

– Bần tăng đã vận khí thử, sao chưa thấy gì khác lạ?

Đường Toàn nói:

– Hiện nay các bạn trong võ lâm nhiều người có quan niệm sai lầm, căn cứ vào nội công thâm hậu của mình, tưởng chỉ vận khí hành quyết là có thể tự biết mình có bị trúng độc hay không? Kể ra thì biện pháp này cũng hợp lý. Song cách dùng mỗi ngày một cái biến. Các chất độc kỳ dị pha lộn với nhau rồi đem sử dụng đã thành tập quán. Mấy năm nay người dùng thuốc độc lại có chủ trương cho chất độc ngấm vào dây thần kinh chứ không cần cho đi qua dạ dày và ruột gan, khiến cho người bị trúng độc vẫn không hay biết. Mãi đến khi chất độc bộc phát, người bị hại mới cảm thấy thì đã quá muộn rồi, dù Hoa Đà tái thế cũng vô phương cứu chữa.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Ngồi nghe tiên sinh một lúc còn hơn đọc sách mười năm, lời cao luận tiên sinh thật là phi phàm.

Đường Toàn lắc đầu mỉm cười nói:

– Bản luận binh cơ trên giấy tờ, tiểu đệ chẳng qua xem sách thấy thế, còn thực hành ra sao khó nói quá. Xin lão thiên sư đừng vội quá khen.

Phí Công Lượng cũng nói:

– Nghe lời cao luận của Đường huynh như người đang ở chỗ tối được thấy ánh sáng.

Đường Toàn nói:

– Về cách chế thuốc độc cũng có lắm lối, có người chủ trương tương khắc, dùng toàn thuốc cay đắng, thế mà vô dụng. Có nhiều thứ thuốc không lấy gì làm mãnh liệt, nhưng sau khi hòa với nhau lập tức biến ra kịch độc. Cách đánh thuốc độc cũng tiến bộ rất nhiều, có người mượn gió đưa hơi, có người dùng nước lửa, hoặc ám khí để phóng ra. Mùi sắc thuốc độc trải bao phen biến cải đến nay thì không có màu sắc mùi vị gì cả, mà chất thuốc rất mạnh, chỉ một chút đã khiến người bị trúng thương...

Đường Toàn đưa mắt từ từ nhìn mọi người rồi nói – Chư vị đây bị trúng độc, biết mà không đề phòng được.

Đường Toàn khẽ thở dài rồi nói tiếp:

– Tiểu đệ nghe Quan huynh kể lại tình hình thì liệt vị có thể trúng độc trong lúc ghi tên vào ký tử bạ. Nếu quả như vậy thì không phải là giấu ở trong sổ mà đã luyện vào bút, nên các vị trúng độc mà không biết.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đường tiên sinh quả là cao kiến, bản tăng giờ biết mình trúng độc rồi.

Nhưng ở trong tình thế cấp bách, không có thì giờ rảnh để mà điều trị, đành chờ về chùa Thiếu Lâm rồi hãy hay.

Đường Toàn nói:

– Mặc dù lão thiên sư ở vào tình thế cấp bách, nhưng vẫn không thể để chất độc bộc phát ra sao thì ra, ít nhất cũng phải uống thuốc cầm để nó lên cơn chậm lại.

Thiết Mộc cười hỏi:

– Đường tiên sinh có thứ thuốc đó không?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ đóng cửa, theo sách bắt chước tiên hiền chế ra một thứ thuốc giải.

Nhưng thứ này chỉ thích hợp với một loại thuốc độc. Còn đối với những chất độc vô song, chưa biết có công hiệu gì không?

Đường Toàn vừa nói vừa móc trong bọc ra cái bình sứ trắng, mở nút lấy mấy viên đưa cho quần hào rồi cười nói:

– Thứ thuốc hoàn này tuy chưa chắc đã chữa được chất độc cho quý vị, nhưng có bảo đảm là dùng nó không hại gì. Các vị cứ phóng tâm mà uống.

Phí Công Lượng tựa hồ vẫn không yên tâm, cầm viên thuốc lên ngửi, chờ cho Quan Tam Thắng, Vương Cán quét rồi, lão mới bỏ thuốc vào miệng.

Thiết Mộc, Phàm Mộc cầm lấy nuốt ngay.

Đường Toàn nói:

– Sau khi uống thứ thuốc này nên vận động một lúc cho thuốc mau thấm vào cơ thể song chớ vội đây đều có tuyệt kỹ thì không cần, chỉ vận khí điều hòa hơi thở là đủ trợ lực để dẫn thuốc.

Thiết Mộc đại sư tùm tùm cười rồi nhắm mắt vận khí đầu tiên. Quần hào cũng làm theo như vậy chỉ trong khoảnh khắc cảm thấy một luồng nhiệt khí trong huyết đạo đan điền chuyển động, rồi từ từ lưu hành khắp cơ thể.

Đường Toàn đẩy nắp bình lại cất vào bọc, chăm chú nhìn quần hào thấy mí mắt chuyển thành màu hồng nhạt thì biết rằng thuốc đã phát sinh công hiệu.

Ông nghĩ thầm:

“Sau khi thuốc này thấm vào người toàn thân sẽ nóng ran, khó chịu. Mình không bảo họ trước e rằng sẽ đưa đến chỗ hiểu lầm.” Đường Toàn đang ngẫm nghĩ, Thiết Mộc đại sư bỗng mở to mắt, hai tia thần quang kỳ dị chiếu thẳng vào mắt Đường Toàn.. Đường Toàn mỉm cười hỏi:

– Phải chăng lão thiên sư thấy trong mình nóng lên?

Thiết Mộc gật đầu đáp:

– Đúng thế.

Đường Toàn cất cao giọng lên nói:

– Các vị đừng ngại chi hết. Chất thuốc này đã gặp chất độc trong mình đại sư, nhiệt khí sắp bốc lên khiến cho phủ tạng nôn nao. Nhưng chỉ chừng ăn xong bữa cơm sẽ trở lại dễ chịu.

Đường Toàn chưa dứt lời thì Phí Công Lượng cùng Phạm Mộc đại sư cũng mở mắt trừng trừng. Phí Công Lượng còn ra vẻ oán hờn, nhìn chăm chăm vào Đường Toàn, nhưng khi nghe Đường Toàn giải thích rồi, lão cũng nguôi đi một chút, cười lạt hỏi:

– Phải chăng đó là những lời gan ruột của tiên sinh?

Đường Toàn gật đầu cười nói:

– Tiểu đệ thực có lỗi không nói trước, không dám trách Phí đại hiệp đã hiểu lầm.

Phí Công Lượng cười hềnh hếch hỏi:

– Nếu thuốc này không phải là thuốc giải độc?

Đường Toàn nhíu lông mày đáp:

– Phí đại hiệp không tin tại hạ thì dù tại hạ có miệng lưỡi như Tô Tần cũng không thể giải bày được. Nhưng chỉ trong chốc lát các vị sẽ phục hồi như cũ.

Phí Công Lượng giương mắt nhìn Âu Dương Thống rồi từ từ cúi đầu xuống, ngầm vận nội công, đột nhiên lão phóng chân phải điểm vào huyệt tam âm giao Đường Toàn.

Đường Toàn bị đánh đòn này, toàn thân run bắn lên, sắc mặt lợt lạt.

Âu Dương Thống cả kinh hỏi:

– Tiên sinh, làm sao thế?

May mà Phí Công Lượng lúc đưa chân ra đá, chuẩn bị chỉ điểm huyệt Đường Toàn bằng sức, âm nhu chưa đến nỗi bị chấn động. Đường Toàn thò tay vào bọc lấy khăn tay lau mồ hôi trán cười nói:

– Tôi không sao cả, vì đêm qua gặp gió lạnh, trong người hơi khó chịu, chỉ ngồi một lúc là khỏi.

Thốt nhiên Phí Công Lượng nhìn bọn Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Hai vị lão thiên sư đã thấy dễ chịu chưa?

Thiết Mộc đáp:

– Trong nội phủ hơi nôn nao một chút và người phát nóng, chưa có gì khó chịu cho lắm.

Phí Công Lượng tủm tủm cười nói:

– Nếu hôm nay bọn ta uống đây không phải là thuốc giải độc thì...

Đường Toàn mỉm cười ngắt lời:

– Nếu Phí đại hiệp bị chết về thuốc của tiểu đệ, thì chắc tiểu đệ cũng khó lòng sống được.

Phí Công Lượng cười nói:

– Đường huynh không có tâm địa độc ác thì bắt tất phải sợ hãi.

Đường Toàn nói:

– Trên chốn giang hồ có tiếng đồn rằng rất khó mà lòn bịp được Phí đại hiệp. Nay xem ra quả nhiên đúng.

Phí Công Lượng nói:

– Tiểu đệ chả có tài cán gì đâu, duy có một điều là không muốn để người ta chơi khăm.

Đường Toàn cảm thấy nửa người tê nhức, tay phải cũng đau buốt, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh cười nói:

– Bây giờ Phí huynh có thể khoan vận nội công được rồi đó.

Những người ngồi nghe câu chuyện đối đáp giữa Đường Toàn và Phí Công Lượng không hiểu đến ý kiến sâu sắc chỉ nhìn chăm chặp vào hai người.

Âu Dương Thống thấy Đường Toàn sắc mặt dần dần tươi lại, thở phào nói:

– Tiên sinh người vẫn yếu, lại vì việc bang bề bộn mà lao tâm quá độ, nên thể chất lại càng kém đi. Nếu tiên sinh thấy khó ở thì nên nằm nghỉ. Các vị đây toàn là người hào hiệp, độ lượng rộng rãi, không ai trách tiên sinh thất lễ đâu.

Đường Toàn nói – Đa tạ Bang chúa có lòng săn sóc. Thuộc hạ tuy hơi khó ở, nhưng không hề chi.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh giỏi nghề thuốc, sao không uống một chút cho đỡ.

Đường Toàn đáp:

– Không cần phải thế, thuộc hạ thấy dễ chịu nhiều rồi.

Thực ra tay ông tê nhức, cử động khó khăn ông sợ móc tay vào bọc lấy thuốc, Âu Dương Thống sẽ nhận ra cử động ngượng nghịu nên nói quanh cho xong chuyện. Thiết Mộc đại sư cũng cảm thấy trong mình có điều gì khác lạ quay lại nhìn Phí Công Lượng hỏi:

– Phí huynh có thấy gì không?

Phí Công Lượng đáp:

– Tiểu đệ chỉ thấy phát nhiệt, còn lão thiền sư thấy thế nào?

Thiết Mộc nói:

– Đương nhiên tiên sinh quả đã không làm, bản tăng cảm thấy trong người khoan khoái hơn nhiều.

Phí Công Lượng bẽn lễn cười đáp:

– Tại hạ chưa thấy gì hết.

Nói xong nhắm mắt, vận khí điều hòa hơi thở.

Trên chiếu rượu, ai nấy đều ngồi yên lặng.

Âu Dương Thống tựa hồ đã nhận thấy có điều kỳ dị quay lại nói nhỏ với Chu Đại Chí mấy câu.

Chu Đại Chí gạt đầu chạy đi ngay. Âu Dương Thống cũng đứng lên, từ từ lại bên Đường Toàn khẽ hỏi:

– Có thật tiên sinh khó ở không?

Đường Toàn từ từ quay lại, đưa mắt ra hiệu Âu Dương Thống biết chẳng cần quan tâm gì hết, rồi cả cười đáp:

– Thuộc hạ tự biết cách giữ mình, xin Bang chúa trở lại chỗ ngồi cho.

Âu Dương Thống vốn rất tin phục Đường Toàn, thấy y đưa mắt ngăn trở mình, biết là đã có dụng ý, liền trở về chỗ ngồi ngay. Phí Công Lượng đột nhiên mở mắt ra cười nói:

– Thuốc của Đường huynh quả là công hiệu như thần, tiểu đệ đã cảm thấy thuốc chạy rần rần trong người.

Đường Toàn cười nói:

– Thế là may lắm? Tại hạ chỉ mong Phí đại hiệp uống vào không đến nỗi sinh biến chứng.

Phí Công Lượng đột nhiên đứng phắt dậy nói:

– Nếu Đường huynh tin tôi thì xin mời ra ngoài kia nói chuyện một chút.. Đường Toàn hỏi:

– Chẳng hay Phí đại hiệp có điều chi chỉ giáo?

Phí Công Lượng đáp:

– Tiểu đệ có chút việc cần thỉnh giáo Đường huynh.

Đường Toàn tùm tùm cười, lắc đầu ngồi yên.

Phí Công Lượng nghĩ thầm:

“Chắc là thương thế trong mình y đã bộc phát, e rằng y không cử động được”.

Nghĩ vậy, Phí đưa tay ra nắm lấy cổ tay Đường Toàn ngấm vận thân lực vào rồi kéo Đường Toàn dậy.

Đường Toàn níu lấy Phí Công Lượng cất bước. Hai người đi ra phía bờ sông.

Âu Dương Thống cũng đứng phắt dậy muốn đi theo, Thiết Mộc đại sư đưa tay ra ngăn lại, khẽ nói:

– Bang chúa cứ yên lòng, Phí Công Lượng có to gan đến đâu cũng không ám hại Đường tiên sinh. Bọn họ có việc gì bàn tính với nhau đó.

Hai người đưa nhau ra ngồi đối diện dưới một gốc cây Phí Công Lượng vẫy tay tựa hồ đang cùng Đường Toàn bàn luận một vấn đề quan trọng. Trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, hai người đều đứng dậy trở về.

Mọi người chú ý nhìn thấy nước da Đường Toàn đã trở lại hồng hào, vẻ mặt tươi tỉnh.

Thiết Mộc đại sư thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

– Hai vị đều là bậc mưu cao, hẳn đã tìm ra kế phá địch.

Đường Toàn cười đáp:

– Phí đại hiệp chẳng những võ công hơn đệ nhiều mà mưu lược cũng không kém gì tiểu đệ.

Phí Công Lượng lớn tiếng nói:

– Tiên sinh thực khéo nói! Tại hạ còn kém tiên sinh xa lắm.

Thiết Mộc nói:

– Thôi hai vị đừng khách sáo nữa, xin bàn ngay vào chính đề. Bây giờ chúng ta phải đối phó với nữ lang áo trắng ra sao?

Đường Toàn ngoảnh đầu nhìn trời đáp:

– Tại hạ đã phái người mang thuốc mê trà trộn vào bọn họ. Chỉ đến tối là có tin tức. Có chậm cũng chỉ đến nửa đêm là cùng.

Thiết Mộc hỏi:

– Theo ý Đường tiên sinh thì hãy chờ hồi âm rồi ta hãy đi tìm bọn họ hay sao?

Đường Toàn nói:

– Nếu thuốc mê hiệu nghiệm thì chúng ta đỡ nhọc sức rất nhiều.

Phí Công Lượng hỏi:

– Giả tỷ bọn họ đã đề phòng, không hạ thủ được thì sao?

Đường Toàn đáp:

– Thì chúng ta sẽ tính cách khác...

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói:

– Tại hạ chắc là kế hoạch công kỳ vô bị (đánh lúc bất ngờ) này không đến nỗi thất bại. Có sợ là sợ tay tiếp viện của địch đến nơi trước khi thuốc mê bộc phát, giải cứu kịp thời.

Thiết Mộc hỏi:

– Sao tiên sinh lại biết bọn họ có người tiếp viện?

Đường Toàn nói:

– Tại hạ đã điều tra chung quanh đây thấy có dấu hiệu ngấm ngấm. Những dấu hiệu đó chỉ rõ phương hướng, tiểu đệ đã phái người đi điều tra khắp nơi, quả nhiên tìm ra vô số ám hiệu giống nhau từ các nẻo đưa về và tiểu đệ khám phá ra rằng bọn họ dừng thuyền ở đây hẳn có dụng ý gì?

Phí Công Lượng cười nói:

– Nếu vậy tiểu đệ hóa trang làm ngư ông trà trộn vào chiếc thuyền lớn để xem sao?

Đường Toàn cười đáp:

– Bất tất phải thế, tiểu đệ đã phái những thuyền nhỏ mau lẹ vây quanh chiếc thuyền lớn, bọn họ quyết không chạy đâu được và trên thuyền lớn có điều gì biến chuyển cũng không qua khỏi mắt giám sát của bọn ta.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Chúng ta vào đây đã lâu, bây giờ thử trở lại bờ sông xem sao.

Nhà sư nhận thấy câu vừa nói chưa tỏ rõ được ý kiến mình, liền đứng dậy nói tiếp:

– Bàn tăng đi chuyến này đây là vãng mệnh chương môn phương trượng để điều tra về cái chết của Mẫn lão anh hùng, nhưng chưa ra manh mối chi cả. Bây giờ chỉ còn cách bắt nữ lang áo trắng đưa về chùa phục mệnh. Luật lệ tệ tự rất nghiêm. Chương môn phương trượng đã ra lệnh, không thể nào trở về với hai bàn tay trắng được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Hai vị đại thiên sư định ý vào võ công để bắt nữ lang áo trắng chăng?

Thiết Mộc đáp:

– Quý bang dùng thuốc mê mà thành sự, bọn lão tăng được giảm bớt sức lực thì còn gì hay bằng? Có điều nữ lang áo trắng là người chủ chốt trong vụ này e rằng quý bang muốn giữ thị lại để điều tra. Về điểm này, lão tăng cầu xin Âu Dương Bang Chúa phá lệ, giúp cho lặc tăng một phen.

Âu Dương Thống cười nói:

– Vụ này tại hạ rất mong được việc cho lão thiên sư. Nhưng có bắt sống được nữ lang áo trắng, tệ bang cũng rất cần khai thác ở nơi thị về sự thực trong vụ này, tìm cho ra cái nguyên nhân thâm kín mà bọn họ đối đầu với tệ bang.

Thiết Mộc đại sư lấy làm khó nghĩ chỉ mỉm cười, trầm ngâm không nói gì.

Âu Dương Thống nói:

– Về vụ này tại hạ có một biện pháp dung hòa, không hiểu đại sư có đồng ý chăng?

Thiết Mộc hỏi:

– Biện pháp gì?

Âu Dương Thống đáp:

– Sau khi bắt được nữ lang, bản bang xin tra hỏi thị trước cho biết ngọn ngành, rồi sẽ do đại sư lãnh về quý tự được không?

Thiết Mộc hỏi lại:

– Quý bang định truy vấn thị ở đâu? Có cần đưa về căn cứ bên quý bang không?

Âu Dương Thống đáp:

– Tuy tại hạ không dùng nghiêm hình để bắt buộc cung khai. Nhưng đối với nữ lang này thì khác, bất luận bằng cách nào, tậ bang cũng phải tra ra cho rõ trắng đen.

Dạ Ứng Tử Vương Càn nói:

– Bây giờ tưởng chưa cần bàn đến chuyện đó, chờ khi bắt được nữ lang sẽ đem thảo luận cũng chưa muộn.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bản tăng tưởng ta nên bàn luận trước, để tránh khỏi sự tranh chấp về sau.

Âu Dương Thống nói:

– Đại sư dạy chí phải. Tậ bang chi nội điều tra trong vòng giờ.

Thiết Mộc nói:

– Một lời Bang chúa như đinh đóng cột, bản tăng xin ghi lời. Hiện giờ bản tăng tưởng thuốc độc chưa lên cơn thì động thủ trước đi, bản tăng xin giúp Bang chúa một tay để sớm hạ cường địch.